

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

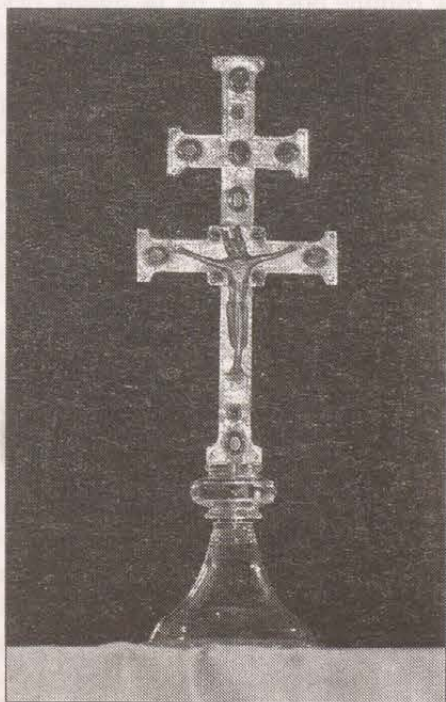
Ročník XI

číslo 9 – říjen 2006

www.biskupstvi-ltm.cz

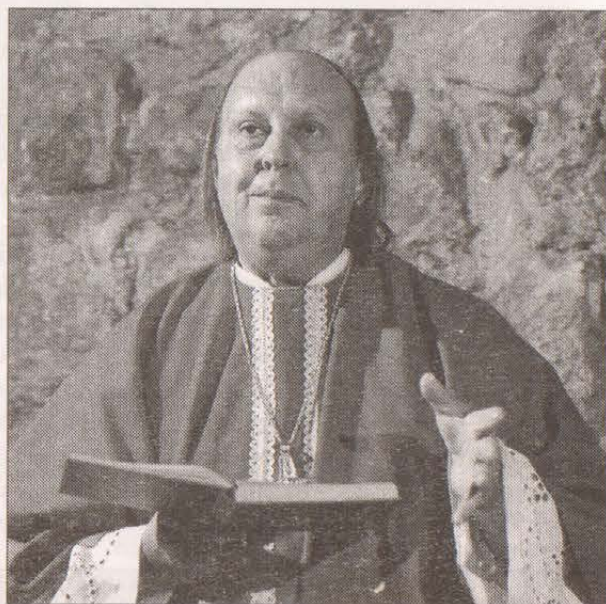
Svatý českodubský ostatkový kříž

Biskup Pavel Posád posvětil 15. září v Českém Dubu repliku románského ostatkového kříže. Originál našli archeologové při vykopávkách v prostorách zaniklého johanitského kláštera před třemi lety.

Nález zlaceného dvouramenného kříže z přelomu 12. a 13. století je v českém prostředí naprosto unikátní. Stejně unikátní jsou i souvislosti tohoto nálezu. Hrob, ve kterém archeologové kříž našli, patřil podle několika antropologických rozborů ženě. Není běžné, aby se v řadovém hrobě našla taková památka. A je naprosto nebývalé, aby v mužském klášteře byla pohřbena žena.

Dvojamenný románský kříž byl po šesti stoletích v zemi ve velmi špatném stavu a poté, co se dostal na vzduch, začal se rychle rozpadat. Restaurátorka Alena Šilhová v průběhu prací sbírala informace pro vytvoření repliky,

kteřou zhotovil akademický sochař Andrej Šumbera. Ten v minulých letech restauroval i relikviář svatého Maura. Repliku kříže vytvořil stejnou technikou, jakou pracovali středověcí zlatníci. To proto, aby památka měla co nejpůvodnější atmosféru.

Ve Velkém sále Johanitské komendy svaté Zdislavy v Českém Dubu biskup Posád slovy: *At je posvěcen a požehnan tento kříž ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého* požehnal repliku ostatkového kříže a vložil do něj původní ostatek, kousek dřeva z původního kříže. Kříž bude vystaven v Podještědském muzeu v Českém Dubu a věřící z ostatních částí diecéze budou mít možnost se s ním seznámit v průběhu oslav 950 let od založení Svatoštěpánské kapituly, kdy bude vystaven v Litoměřicích.

Nález tohoto kříže považují archeologové, historici i církve za mimořádný historický objev. Redakce Zdislavy se obrátila na odborníky jednotlivých disciplín s žádostí o jejich odborné příspěvky, které bude postupně uveřejňovat v následujících číslech

jsr, foto Petr Šimr

Farnosti na internetu

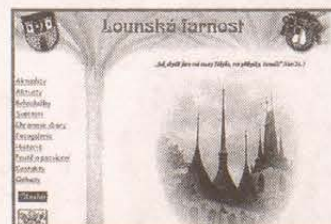
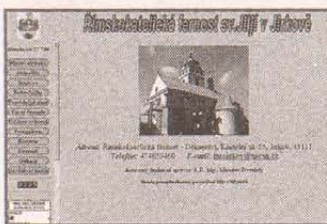
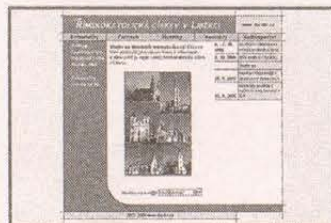
Prezentovat farnost na internetových stránkách je dnes jedním ze způsobů, jak dát vědět našemu okolí, že církev v daném městě či vesnici není mrtvá.

Na internetových stránkách můžeme dát na vědomí často pohnutou historii kostela a obce, kulturní význam památek jako jsou sochy, fary a kostely a také zvědavým čtenářům dát pozvánku na nějakou akci ve farnosti. Život ve farnosti jsou „minimálně“ mše a jejich rozvrh, a nebo třeba příprava na biřmování, schůzky mládeže, brigády na kostele, koncerty, atd.

Chci připomenout, že nedávno byla vyhodnocena celostátní soutěž internetových stránek farností v České republice. Soutěže se zúčastnilo asi 70 farností. První místo obsadila pražská farnost Strašnice (strasnice.lantanet.cz), druhé brněnská farnost Židenice (zidenice.farnost.cz), třetí salesiánská farnost v Praze (www.terezicka.org).

Hned čtvrté místo obsadila farnost z naší diecéze: Vratislavice nad Nisou (farnost-vrat.rkc-lbc.cz). Umístění dalších farností z naší diecéze: Most – 9. místo (www.farnost-most.cz), Rumburk – 26. místo (rumburk.farnost.cz), Jirkov – 32. místo (jirkov.farnost.cz), Louny – 37. místo (farnostlouny.com), Liberec – 39. místo (www.rkc-lbc.cz), Postoloprty – 44. místo (www.cbpx.cz/farnost-postoloprty), Chomutov – 62. místo (chomutov.farnost.cz), Bořislav – 64. místo (farnost-borislavska.wz.cz).

P. Miroslav Dvouleť

Očekávám Vás v nebi...

(Don Bosco)

Svůj život Stvořiteli a Pánu nad životem a smrtí ve věku nedožitých 85 let dne 28. října 2006 odevzdal salesián P. Jaroslav Čuřík.

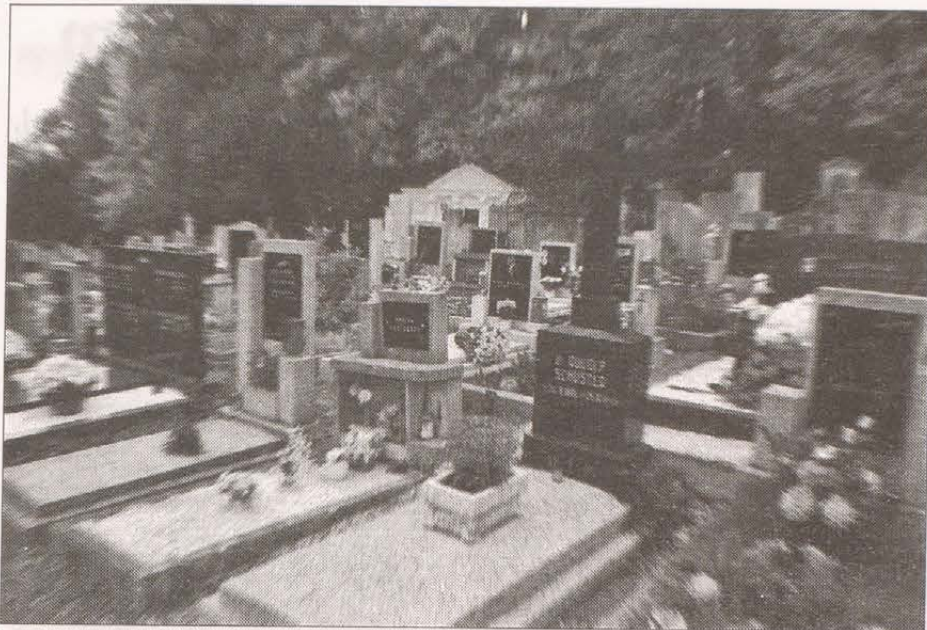
Jaroslav Čuřík, salesián – kněz, se narodil 17. listopadu 1921 v Hrobicích u Zlína. Už v roce 1934 se seznámil s prvními salesiány ve Fyštáku. Přilnul k nim natolik, že začal toužit po salesiánském a kněžském životě. Pobytem v salesiánském domově ve Fryštáku a se současně probíhajícími studii na gymnasiu v Kroměříži ukončil první fázi své začínající salesiánské formace. Od roku 1943 až do roku 1946 byl salesiánským asistentem při výchově mládeže v Ořechově u Polešovic. Po skončení asistence odešel v roce 1946 na salesiánské teologické učiliště v Oseku u Duchova. V předtuše toho, co se za několik dní odehrálo v osudné noci z 13. na 14. dubna 1950, se biskup Štěpán Trochta rozhodl co nejdříve přikročit ke kněžskému svěcení připravených kandidátů. Stalo se tak na Bílou sobotu. V ten den přijal spolubratr Jaroslav spolu s několika dalšími spolubratry salesiány a též některými diecézními bohoslovci z rukou otce biskupa Štěpána Trochty kněžské svěcení. Za necelý týden po svěcení došlo k internaci řeholníků na celém území tehdejšího Československa. Po propuštění z internace nastoupil na základní vojenskou službu u PTP až do roku 1954. Pak následují do roku 1957 civilní zaměstnání. Před zatčením pracoval jako skladník u ČSD Zlín. Roku 1957 byl zatčen a v listopadu téhož roku odsouzen za podvracení republiky. Vězeňská léta prožil v Jáchymově a v Kartouzích až do roku 1960. Po propuštění z vězení pracuje jako dělník ve zlínském Svitlu a posléze opět u ČSD až do roku 1969.

Biskup Štěpán Trochta po svém politickém rehabilitačním procesu v roce 1968 vyzval salesiány a také další kněze, aby nabídli svůj kněžský život pro práci v litoměřické diecézi. Těto naléhavé výzvě vyšel vstříc i náš spolubratr Jaroslav. Nastoupil ještě s dalšími třemi salesiány jako výpomocný duchovní do duchovní správy v Teplicích – farnosti Trnovany. Avšak tzv. normalizační proces opět nedovolil, aby řeholníci žili společně v komunitách. Jako všichni ostatní spolubratři této komunity musel také on odejít sám na samostatnou faru. Jeho pastoračním polem byla farnost Horní Jiřetín u Mostu a široké okolí. Zde pracuje zejména na opravě kostelů až do úplného vyčerpání. Po jistém čase však musí přihlížet, jak jsou některé jím opravené kostely určeny k demolicím, neboť byly odstraněny kvůli těžbě uhlí. Jako pastýř svěřené farnosti spolu s nabízejícími se dobrými lidmi, kteří mu svou pomocí stáli nablízku, neúnavně pracoval, jak to místní okolnosti dovolovaly.

Zcela vyčerpán odchází roku 2003 ke svým spolubratřím do teplické komunity. Zde, nic si pro sebe nenechává, cele odevzdal svůj život do rukou Božích. Svou věrností a vřelou povahou a v posledních měsících svého života i svou trpělivostí a odevzdaností byl ostatním spolubratřím a všem, kteří ho navštěvovali, nejen vzorem v přijetí utrpení, ale též povzbuzením na naší společné cestě k Bohu.

Kěž se za nás přimlouvá u Božího trůnu.

Co jsou odpustky?

Odpustek je odpuštění trestu za hřích. Hřích – jakožto provinění proti Bohu – má dvojitý důsledek. Vinu a trest. Vina je nám odpuštěna ve zpovědi. Trest zůstává. Spravedlnosti je třeba učinit zadost. Je to jako v případě, když kluci rozbijí míčem sousedovi okno. Soused jim může vinu odpustit. Trest však vyžaduje – okno zasklít. Trest je třeba vykonat, nastolit opět řád spravedlnosti. Trest není od toho, aby člověka deptal, nýbrž aby se člověk napravil. Ovšem horší situace nastane, když člověk učiní hřích, zlo, které nejde napravit beze zbytku. Například zabití člověka (třeba autem). Tady už nezbyvá nic jiného, než hluboká lítost. Zvláště, když řidič ví, že to tak nemuselo dopadnout. Tady se blížíme k tomu, co je „očistcový oheň lítosti“. Jiný příklad: braní drog či alkoholismus. Tady člověk přestane (a zbaví se viny), ale trest mu zůstane – v poškozeném organismu těla. Kající by nejradyji vše vrátil zpět a začal znovu. A tak zůstává mnoho věcí, kterých je nám líto, že jsme spáchali, ale nemáme možnost to napravit, vrátit čas.

My, lidé na zemi, můžeme alespoň částečně tyto hříchy nahrazovat. Nahrazovat dobrými skutky vůči těm, proti kterým jsme se provinili. Tak získáváme „de facto“ odpustky pro

sebe. Také církev čas od času vypisuje určité podmínky, za kterých je možno odpustky získat (pro zásluhy Kristovy, ne z vlastní moci.) Většinou je podmínkou pouť či modlitba a samozřejmě člověk nesmí mít v tuto dobu zálibu v jakémkoli hříchu!

Lze si koupit odpustek?

Dříve bylo možno věnovat i něco na kostel. Ovšem tento dobrý úmysl pochopili bohatší věřící jako „koupení“ své spásy. Proto se od této praxe upustilo. Ovšem platí stále, že když kající dá něco na kostel s nezištným úmyslem, získá odpustek od Boha. Jen to není definováno církví. Zde platí, že každé peníze, každá modlitba, každý dobrý skutek, usmíření, přináší „de facto“ odpustek – tj. odpuštění trestů za své hříchy. (Jen to není vše přesně definováno církví „de iure“). Zde se jedná o právo božské. Bůh nechce, aby se s dobrými skutky kupčilo. On sám není obchodník. Jediný princip jeho jednání je láska.

Naši zemřelí, duše v očistci, už tuto možnost napravit a odčinit své hříchy nemají. Tudíž jim nezbyvá, než hluboce litovat všeho zla. A pozor: v očistci neodčítují jen hříchy vědomé, ale uvidí objektivně všechny své hříchy, tedy i ty, které si nechtěly přiznat. Jednou nám

Jak získat odpustky pro duše v očistci?

Odpoledne o svátku Všech svatých (1.11.) a celý den na Dušičky (2.11.) je možno při návštěvě kostela získat plnomocné odpustky za těchto podmínek:

1. svatá zpověď
2. svaté přijímání
3. modlitba na úmysl papeže

Zároveň je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitby Otče náš a Věřím v Boha

Od 1. 11. do 8. 11. je možno získat plnomocné odpustky při návštěvě hřbitova:

1. splnění tří předchozích podmínek
  2. modlitba za zemřelé na hřbitově
- Svatost smíření není nutné přijímat každý den. Musí ovšem trvat zřeknutí se jakékoliv náklonnosti ke hříchu. Svaté přijímání a modlitba na úmysl papeže jsou nutné každý den.

Bůh ukáže a vysvětlí všechno, co jsme natropili v zájmu své pýchy, v zájmu své kariéry, z nudy, atd. Těchto hříchů je mnohem víc, než si uvědomujeme. Uprímná lítost duší v očistci se prohlubuje i tím, že vidí nečekané důsledky svých „lehkých“ hříchů ve svém okolí a v srdcích lidí.

My našim zemřelým můžeme a máme pomoci. Zkrátit jim dobu očistcového ohně lítosti. V dějinách církve vznikala celá bratrstva, která se modlila za spásu duší v očistci. V den výročí úmrtí můžeme dát sloužit mši. A zvláště v „dušičkových dnech“ vzpomenout na naše příbuzné, známé a dobrodince a uvědomit si, co pro nás vykonali a ztratit za ně aspoň „Otče náš“, když už nestihneme zajít na hřbitov (doporučuji!). V ekonomii Boží spásy platí také to, že až tyto duše budou očistěny a budou konečně u Boha v nebi, přimluví se v atmosféře Boží lásky zase za nás.

P. Miroslav Dvouletý, Jirkov

Nové tituly z KNA

Síla v slabosti Jana Pavla II.

V knize jsou spojena vyprávění čtyř mužů, kteří Jana Pavla znali velice osobně. Každý z nich líčí utrpení papeže při jeho pastýřské službě i v jeho osobním životě. Stanislaw Dziwisz byl dlouholetým papežovým osobním tajemníkem, Czeslaw Drazek je vedoucím polského vydání L'Osservatore Romano. Profesor Buzzonetti byl papežův osobní lékař a popisuje závažné chirurgické zákroky a léčení, které Jan Pavel podstupoval až do posledních dnů svého života. Angelo Comastri, generální vikář baziliky svatého Petra, vypráví o neuvěřitelné pouti lidí ze všech koutů světa, kteří se přišli s papežem po jeho smrti rozloučit. Touto poutavou knihou mohou čtenáři znovu prožít příběh plný obětí, vděčnosti a lásky.

S čerty v zádech a anděly po boku (Antonín Randa)

Laskavá poetika krátkých příběhů a zamyšlení čtenáře pobaví, pohladí po duši i něžně rozesmútní. V příbězích se střídají prvky humoru, radosti a klidného plynutí času se smutkem, smrtí a napětím. Některé příběhy zabíhají i do sci-fi. U mnoha z nich je v pozadí cítit, že Bůh prochází našimi životy jako tichý průvodce, který to s námi myslí dobře, i když to tak někdy nevypadá...

Moudrost a vtip G. K.

Chestertona

Knihy plná paradoxů, aforismů a postřehů jednoho z nejcitovanějších autorů světa. Povýšil společenský bonmot na životní filosofii zdravého rozumu, na obranu občanské liberální politiky a tradičních hodnot evropské kultury. Chesterton uvádí čtenáře do světa tisíce malých překvapení a radostí ze života.

Kříž jsem hlásal, kříž jsem snášel (ed. Vojtěch Vlček)

Rozhovory s kněžími a řeholníky pronásledovanými za komunismu v letech 1948–1989. Můžete se setkat s těmito osobnostmi: F. Adamec, J. Cukr, V. Dvořák, M. Frank, R. Hložánka, A. Huvar, S. Lekavý, F. Lízna, O. Mádr, F. Pevný, K. Pilík, J. Valerián, J. Veselý, M. F. Vích, J. Zemánek.

Knihy lze zakoupit v prodejnách Karmelitánského nakladatelství v Litoměřicích a v Liberci.

Být milovaným člověkem

Je to veliká milost zakusit, že jsme opravdu Bohem milováni. Víte, často hledáte někoho či něco, co by vás přesvědčilo, že jste milováni. Stále po tom utvrzení toužíte, ale najednou potkáte někoho, kdo vám poví: „Pán tě opravdu má rád, ztiš se, upokoj své srdce i mysl a naslouchej tomu vnitřnímu tichému hlasu ve svém nitru.“ Ten hlas tu vždycky byl a je. Ten jemný, ušlechtilý hlas tě nazývá „milovaným“. Je plný lásky a dobroty, nevnucuje se – jen vlídně zve do svého domu.

Tyto řádky píši, abych se s vámi podělila o svou zkušenost s tímto poznáním i pozváním. Mé tělo natolik zesláblo, že jsem s vděčností přijala možnost pobytu u sester premonstrátek na Svatém Kopečku. Jezdím tam již několik let si odpočinout, ale tentokrát jsem odjížděla s velikou touhou duchovně i fyzicky ozdravět.

Můj velký dík a vděčnost patří sestřičce, která mě opět přivedla k poznání, že Bůh nás miluje velikou láskou. A to ne až budeme dokonali či bezhříšní, ne, On nás přijímá a miluje takové, jací jsme právě tady a teď a za všech okolností. Jsem jí vděčná i za to, že mi nepřipomínala, co nemohla nevidět – mou ubohost, slabost, nemoc, dívala se tak nějak dál a hloub, než jsou schopné lidské oči, dívala se srdcem a hledala ve mně podobu Božího obrazu. Mluvila pomalu, prostě, otevřeně, plná víry a lásky k Pánu a hluboké úcty k lidskému utrpení. Mluvila o Boží dobrotě, trpělivosti, o nezměrném Božím milosrdenství. Mluvila nejen o těžkostech a bolestech, ale o důvěře v Boha, ne o pohodlném životě a laciném uspokojení citů, ale o kříži a lásce. Také mluvila o pozvání, pozvání ne do nějakého lidského rukama vytvořeného domu, ale o pozvání do domu Otce, kde je mnoho míst a kam nám jeho Syn připravil místo. Mluvila o někom, kdo je větší než vše, co nás tíží, mluvila ke mně o Bohu. Najednou mi přišlo, že ta slova směřují k životu a jeho

naplnění v Duchu, že odkrývají tu hlubokou pravdu o Bohu i o nás. Víte, je to, jako by vámi pronikala slova: „Jsi milován“.

Mohu-li sama za sebe, buďme i my jeden druhému pokornými nositeli tohoto poznání o Bohu, ne jako krásné myšlenky či vznešené ideje, ale jako poznané a zakoušené pravdy. Nenechme si přehlušit ten jemný Boží hlas v nás hlukem světa či jinými negativními hlasy o tom, že jsme na nic, že vše je špatné...

Vezmeme raději do rukou knihu Žalmů: Jen v Bohu se ztiší duše má, vždyť on mi naději vlévá... Lidé, v každý čas v něho doufejte, vylévejte před ním své srdce, Bůh je naše útočiště... Hospodin je dobrý, jeho milosrdenství je věčné... Dobrořeč, má duše, Hospodinu, celé nitro mé, jeho svatému jménu, nezapomínej na žádné jeho dobrodiní. Zhřešme-li, vzpomeňme, že u Boha máme odpuštění hříchů. Poznávejme z příběhů evangelia Ježíšovo jednání, jeho dobrotu, soucit, shovívavost, velkodušnost. I když se svým životem

od něho vzdálíme, i když si svůj život všelijak zkomplikujeme, On na nás čeká, čeká, až na to přijdeme, abychom se mohli vrátit, jako v tom krásném příběhu o marnotratném synu.

Kam bych chtěla přivést své psaní? Snad skutečně k tomu vědomí a poznání, že vy i já jsme těmi, které Bůh nazývá milovanými, odpovíme-li na jeho dotek lásky láskou.

Martina Ludmila S.

Diecézko v Liberci

Ať už volby dopadly jakkoli, jedna věc je jasná. Ten samý víkend, kdy mnoho z nás čekalo na výsledky či bylo přímo součástí těch 40 % voličů, odehrávalo se v Liberci tradiční podzimní setkání mládeže.

Diecézko z pohledu organizátorů

Většina lidí mívá jednu nádhernou vlastnost, totiž uchovat si v paměti téměř výlučně věci pozitivní. Co tedy říct o diecézním setkání mládeže v Liberci, které se prostě a jednoduše docela vydařilo, několik dní poté?

Počáteční strachy, jak to vše dopadne, rozešlo několik skutečností. Na prvním místě to byla volba moderátorů, kteří byli z Chomutova a opět nezklamali, hned za nimi se na dobré atmosféře podíleli kněží, kteří byli pozváni, aby promluvili na téma Katechismus a růženec, a nakonec to byla úspěšně fungující a bezproblémově použitelná technika, se kterou bývají největší problémy.

Podtrženo a sečteno: došlo k vzácné shodě všech těchto tří faktorů a z mého pohledu tedy bylo nač se dívat a co poslouchat. A to ani nemluvíme o skvělém večerním plesu mladých. Ten byl asi odměnou pro všechny, kteří měli se setkáním nějakou starost, zejména pro otce Radka, jenž byl hlavním autorem programu a na jehož bedrech téměř vše leželo.

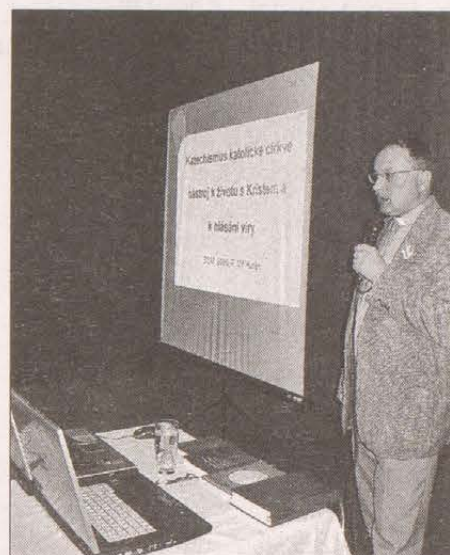
Pavel Andrš

Sjeli se zde mladí lidé ze všech koutů diecéze. Avšak mnoho aspektů, jako například těžká dostupnost, či právě volby, zapříčinily dosti malou účast (asi 100 lidí). V tématu se jako vždy odrážela letní akce, kterou tentokrát bylo celostátní setkání animátorů s tématy „modlitba“ a „katechismus“.

Celý program byl hudebně doprovázen Scholou od tří Antonímů, která se dnes již může chlubit několika hudebními alby. Jejich akustická hudba vytvořila krásnou rodinnou atmosféru, čímž předurčila nádech celému dni. Až do jedenácté hodiny se povzbudivě zaplňovaly židličky v sále. To už ale byl program rozjetý naplno. Přednáška střídala scénku, scénka střídala přednášku. Po úvodním slovu P. Michala Podzimka, který nás varoval před vychladnutím ve víře, následoval blok věnovaný katechismu. Pokusili jsme se scénkou upozornit na nebezpečí, před kterými nás katechismus chrání, načež nás P. Vítek Horák naučil, jak Katechismus katolické církve ovládat a jak z něj vyšťavit co nejvíc.

Po přestávce, která byla novinkou a která umožňovala protáhnout kosti a potlachání s přespolními přáteli, následoval blok modlitby. Scénku o Božích dětech a víře v modlitbu následovala moc krásná přednáška otce spirituála Zdeňka Waserbauera. Byla úmyslně zaměřena na modlitbu růžence. Ve mně osobně už nezůstala jediná pochybnost o smyslu této modlitby. Následovala společná meditace a modlitba desátku, který jsme nemuseli odpočítávat na prstech, jelikož nám byl při vstupu u recepce dán každému do ruky dárek. Hádejte jaký...

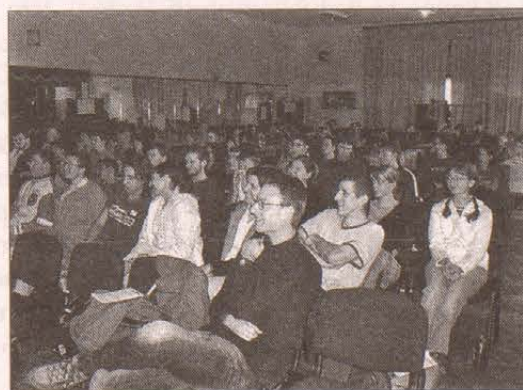
Po obědě byl v kostele na druhé straně Liberce připraven koncert skupiny Solideo, která nám ukázala, že není flétna jako flétna. Jejich jemná rozjímavá hudba je vytvářena všemi možnými rohy, pikolami, píšťalami, dudami a ty další si už ani netroufám skloňovat. Následovala mše svatá s otcem biskupem, který jako vždy rozdával úsměv. Každá mše svatá s ním je opravdu zážitek.

Večer přišel na řadu ples, v pořadí již sedmý. Hudební duo Firmus nás opravdu nešetřilo a hrálo v kuse tak dlouho, dokud jsme se neploužili únavou po zemi. A že tancovali téměř všichni a energie jsme měli nevídaně hodně, byla taková taneční série namáhavá téměř jako fotbalový zápas. Nezbyl tak ani čas na společenské hry, které si připravili jablonečtí. Turnovští zase připravili opravdu bohatou tombolu, pod kterou se prolamovaly stoly, takže téměř každý něco vyhrál. Hlavní cenou večera byl poukaz na celostátní setkání mládeže v Táboře příští rok. Během jedné přestávky nám P. Palo Poláček také promítl několik videoklipů moderní zahraniční i domácí křesťanské hudby.

Na závěr jedno velké poděkování. A to P. Radku Vašinkovi, který dával toto setkání do kupy. Moc děkujeme. Pán Bůh zaplať. A ať už volby dopadly jakkoli, jedna věc je jasná. Ten kdo zvolil cestu do Liberce, zvolil dobře.

Fanda, Chomutov, foto Dominik Fišer

Základní pravdy katolické víry V.

Člověk, stvořený k Božímu obrazu, je zároveň bytost tělesná i duchová. Biblické vyprávění vyjadřuje tuto skutečnost symbolickou řečí, když říká, že „Bůh vytvořil člověka, prach ze země, a vdechl mu v chrípí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem“ (Gn 2, 7). Celý člověk je tedy Bohem chtěný.

Duše a tělo tvoří člověka

Člověk je jednota duše a těla. Jakožto tělesná bytost v sobě zahrnuje prvky hmotného světa; v něm dosahují svého vrcholu a pozvedají hlas k svobodnému chválení Stvořitele. Člověk proto nesmí pohrdat tělesným životem, nýbrž naopak je povinen považovat své tělo za dobré a hodné úcty, poněvadž bylo stvořeno Bohem a posledního dne má být vzkříšeno. Současně je ale nutné uznat, že jen díky duchové duši je tělo, které je složené z hmoty, lidským a živým tělem. Duši je proto třeba považovat za „formu“ těla. Duch a hmota nejsou však v člověku dvě sloučené

Duše lidská je nesmrtelná

přirozenosti, ale jejich spojení tvoří jednu jedinou přirozenost člověka.

Výraz „duše“ označuje v Písmu svatém často lidský život, nebo celou lidskou osobu. Označuje však také to, co je v člověku nejniternější, co má v něm největší cenu, to, v čem je člověk obzvláště Božím obrazem; „duše“ znamená duchový princip v člověku.

Kde se bere duše?

Od doby biblických prarodičů Adama a Evy vzniká člověk normálně spojením muže a ženy, spermie a vajíčka. Ta jsou hmotným substrátem pro tělo. Jak je to ale s duší? Mohou ji svému dítěti předat sami rodiče? Ne. Není hmotná – tak jako jejich duše nejsou hmotné, a proto se nemohou rozdělit ke vzniku nové, třetí duše. K ideálnímu láskyplnému spojení muže a ženy, kteří se tím stávají otcem a matkou, se při-

pojuje Bůh, a vždy s láskou a svobodně vkládá do zárodku novou, jedinečnou lidskou duši, obdařenou schopností

rozumového poznávání, svobodného rozhodování mezi dobrem a zlem a nesmrtelností. Proto je každý člověk určen k originalitě a svobodě, má jedinečné poslání. V tom je také obraz Boží v člověku.

Církev učí, že duchová duše je bezprostředně stvořena Bohem – není tedy „zplozena“ rodiči – a že je nesmrtelná; nezaniká při smrti, ve chvíli svého oddělení od těla, a znovu se spojí s tělem ve chvíli konečného vzkříšení. (Srov. KKC 362 až 366.)

P. Antonín Audy

Všechno o svatém Václavu

Přednášku o svatém Václavu si připravili tři „vědátoři“ z jablonecké farnosti pro všechny bližní, které zajímá svatováclavská tematika. Na pořad večera se dostala témata duchovní, historická i kuriózní. Posluchači se dozvěděli například o svatováclavských mýtech, zda byl svatý Václav ženatý, poslechli si nahrávky písní o svatém Václavu i seznam významných osobností nesoucích jméno tohoto českého patrona.

Přednáška navázala na jarní pořad o svatém Janu Nepomuckém a díky přístupné formě a fundovanému obsahu se dá očekávat, že příští pořad z cyklu o českých světcích bude mít opět zájem posluchačů jistý.

Jan Macek

Druhé přikázání cyklus Desatero

Nezneužiješ jména Hospodina, svého Boha. Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo by jeho jména zneužíval. (Dt 5, 11)

Boží jméno je klíč k Boží bytosti. Jméno Pána je svaté. Bůh vyjevil své jméno, to znamená, že nám sdělil to nejvlastnější, odhalil sám sebe. „Bůh má jméno. Není nějakou bezejmennou silou. Sdílet své jméno znamená dát se druhým poznat a v jistém smyslu se jim vydat, stát se jim přístupným a dát jim možnost důvěrnějšího poznání a osobního oslovení.“ (KKC 203)

Víme, že izraelský lid nevyslovuje Boží jméno z úcty k jeho svatosti. Proto jej opisuje *Adonai* (Pán), *Hospodin* (milostivý pán, hospodář). Z této bázně bychom se měli všichni poučit o hluboké úctě a nepoužívat Boží jméno tak lehkovážně. JHVH – značí jméno Boha, který se zjevuje Mojžíši v podobě hořícího keře. Znamená: **jsem ten působivě přítomný, ze své vlastní vůle, ze své iniciativy – jsem vydávající se, blízký, provázející a pomáhající, ale zároveň neuchopitelný a nemanipu-**

lovatelný Bůh. To je zjevení nejniternější Boží podstaty.

Znát něčí jméno znamená mít k jeho nositeli důvěrný vztah. Poskytuje to ovšem také možnost s druhým, jehož jméno známe, manipulovat, mít nad ním určitou moc. Izraelité jméno svého Boha poznali, bylo jim sděleno. Tím získali možnost důvěrného přístupu k Bohu. Člověku byla dána velká příležitost, ale také pokušení, této příležitosti zneužít. Tomu brání přikázání desatera.

Také jméno Ježíš uctíváme jako jméno Boha. Jak by mohl sv. Pavel říci, že při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno – na nebi, na zemi i v podsvětí – (Flp 2, 10 i Iz 45, 23), kdyby to bylo jen jméno člověka? A díky Ježíši Kristu můžeme Boha nazývat **Otcem**. On sám nás tak učí, když říká vy se modlete takto: „**Otče náš...**“ (Mt 6, 9)

P. Alois Heger

Osud památek východního konce diecéze

Město Desná v Jizerských horách pořádalo 2. a 3. září tradiční „Slavnosti města“. V jejich rámci mohli návštěvníci a občané města shlédnout mimo jiné malý přehled dokumentů i předmětů křesťanské kultury obcí Kořenov a Desná, jak byly opravovány, ale i ničeny v posledních třiceti letech.

Veliké množství památek v našich obcích svědčí o řemeslné dovednosti, pracovitosti a hluboké víře občanů, našich předků - nejméně deseti generací v čele se zbožnou a kulturní vrchností a duchovní správou. Hospodářská správa panství vše buďovala z místních zdrojů, materiálů. Dnešní době ukazují soulad přírodního a duchovního řádu. Vzdávají čest národní identitě - kořenům nezastupitelným v životě moderních Evropanů. Zaplňují dosud bílá místa historie části našeho mikroregionu Tanvaldsko.

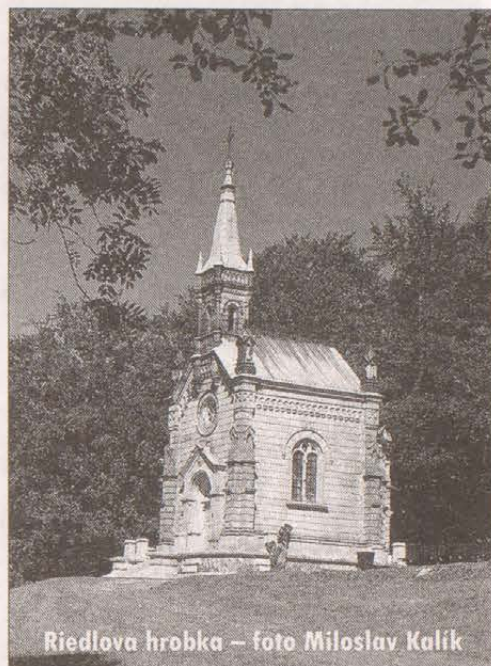
Začátek chátrání

V podstatě již od rozpadu Rakousko-Uherska začalo na Tanvaldsku chátrání prvních sakrálních staveb, které se až do roku 2000 s malými přestávkami stále prohlubovalo.

Roku 2000 začaly v našich obcích intenzivní záchranné opravy památek. Nyní mnohé z nich nacházejí důstojné umístění v prostoru bývalé Riedlovy hrobky. Vystavené artefakty nás vybízejí k dialogu, ať chceme či nechceme. Jsou nabitě emocemi, vybuchují energií nezapomenutelných dojmů. Jejich náboj historické paměti pozitivní víry nás vede k pokornému naslouchání, vcítění a nakonec i k pochopení a účtě vůči katolické reformě XVII. století.

Opravy umožňuje do dnešních dnů peněžní podpora městských a obecních samospráv. V jejich rukou je i další osud památek. Ovšem nezáleží jen na nich, ale také na církvi, občanech a koneckonců i dostupných financích.

Mgr. Miroslav Kučera, kurátor,

Riedlova hrobka – foto Miloslav Kalík

Kaple Panny Marie Růžencové

Není zatím běžné, aby ve velkých městech byly obnovovány kapličky a navíc aby tyto sloužily církevnímu životu. Na území Ústí nad Labem došlo v posledních letech péčí městských částí k obnově několika kapliček, např. ve Strážkách, Božtěšicích, Neznabozích... Celková oprava kapličky v Nové Vsi byla přesto výjimečná. Financoval ji Úřad městského obvodu Střekov a na opravě se podíleli místní občané, kteří si přáli, aby sloužila i původním, církevním účelům.

Slavnost posvěcení kaple se konala na konci září za velké účasti věřících i dalších místních obyvatel, kteří zaplnili celou náves. Přítomni byli i starosta městské části a místostarosta Pavel Boček, iniciátor rekonstrukce kaple. V průběhu slavnostní mše zasvětil biskup Pavel Posád kapli Panně Marii Růžencové.

Orelský florbalový turnaj

Turnaje Orla jednoty Loukov u Semil v semilském Sportovním centru se nakonec zúčastnilo ze 7 přihlášených 5 družstev: skauti z Nové Paky, orlové ze Semil a z Jablonce nad Nisou, až od Ústí nad Labem dorazil Březňák tým Trmice, a suverénně vítězný tým „Blue power“ z okolí Semil.

Celkově se turnaj vydařil, při systému každý s každým 15 minut si všichni dosyta zahráli, a naplnil se v plné míře úmysl pořadatele, aby to byl turnaj ne tak pro skvělé zažrané závodní florbalisty, ale pro obyčejné lidi, kteří sportují s mírou pro radost a pro zdraví a kteří se rádi občas při takové příležitosti sejdou a přátelsky si zahrají. Slabší stránkou turnaje byly ne zcela včasné příjezdy a pátrání, kdo ještě dorazí a kdo nikoli (začátek se proto o půl hodiny opozdil proti plánu), a pak odjezdy (jeden zápas byl na konci zkontumován: další spojení bylo totiž až po plánovaném ukončení turnaje).

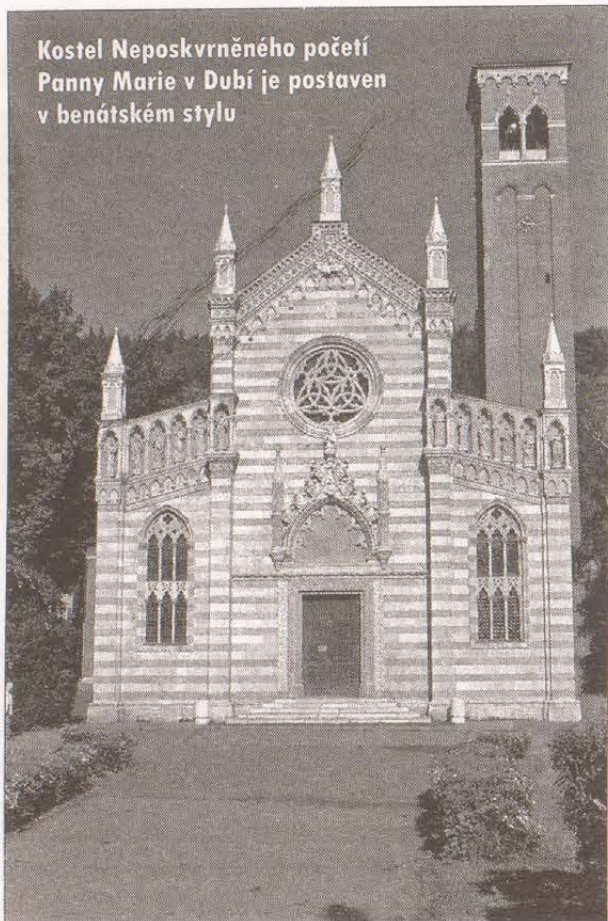
Vrcholem turnaje tak nakonec byl výjimečně vyrovnaný turnajový zápas obou zúčastněných orelských družstev, a nakonec po skončení turnaje ještě jejich přátelský zápas až do vyčerpání objednané rezervace centrální haly Sportovního centra.

Dík patří České republice za dotaci 310 Kč, což je přes 20 % pořadatelských nákladů, a účastníkům za poměrně velice slušnou hru i chování: zvláště vzornou účastí a chováním vynikl tentokrát Orel jednota Semily: soustavná, trpělivá a vytrvalá práce s mládeží přináší ovoce.

Vít Jůza

Kostel Neposkvrněného početí Panny Marie v Dubí je postaven v benátském stylu

Program stoletého jubilea kostela zahájila starostka města Dubí paní Ilona Smítková. Přivítala kromě věřících a obyvatel Dubí a okolí řadu vzácných hostů, hlavně členy rodu Clary-Aldringen, kteří se na pozvání zúčastnili slavnosti. Byli to bratři hrabě Hieronymus a hrabě Christian se svými rodinami, jejichž prastrýc Carlos kostel vybuďoval. Žijí v Německu, další rodina přijela z italských Benátek. Dalšími hosty byli v Německu žijící rodáci z Dubí a Mstíšova a starostové okolních obcí. Po pozdravných proslovch pohovořil historik Pavel Koukal o historii kostela. Vyvrcholením byla slavnostní mše svatá, kterou celebroid litoměřický biskup Mons. Pavel Posád. Před naplněným kostelem ve svém kázání zdůraznil, že je chvályhodné, že pečujeme o své kostely a tak můžeme obdivovat i krásu dubského kostela, ale že ještě důležitější než starost o kamenné chrámy

100 let kostela v Dubí

V sobotu 7. října 2006 uspořádalo město Dubí velkolepou oslavu 100. výročí dostavby a vysvěcení tamního kostela Neposkvrněného početí Panny Marie.

Členové rodu Clary-Aldringenů na slavnostní mši

je starost o chrámy duchovní, kterými jsme my sami.

Po mši svatě zazněly krásné duchovní skladby na koncertu posluchačů konzervatoře v Teplicích. Zvláště sólo „Ave Maria“ nadchlo posluchače a pozvedlo mysl k Panně Marii, které ke kostel zasvěcen. Na stěnách kostela byly umístěny obrázky dětí z dubských škol, které namalovaly na námět kostela. Po skončení programu pozvala starostka Dubí večer hosty do sálu Tereziňských lázní na společenské setkání, kde se besedovalo s otcem biskupem a s členy rodiny Clary-Aldringenů. Zdravotně postižení z teplického družstva Arkádie vyrobili řadu suvenýrů s námětem kostela, které si pří-

tomní mohli vzít na památku tohoto významného jubilea.

Tento kostel na úpatí Krušných hor na Teplicku je jedinečnou stavbou ve slohu benátské gotiky, lišící se svým slohem a vzhledem od jiných kostelů v naší zemi. Vznikl zásluhou šlechtického rodu Clary-Aldringenů, který sídlil na zámku v Teplicích a do jehož panství patřilo i Dubí. V kostele vystavěl i svou rodinnou kryptu. Když příslušníci rodu museli v roce 1945 opustit republiku, připadl kostel do majetku státu a je dnes spravován městem Dubí, které v posledních letech investovalo do jeho oprav a kostel dominuje městu v plné kráse.

Dubí patřilo do farnosti

Oslavy ozdobil koncert absolventů teplické konzervatoře

Křesínská poutní slavnost

V naší diecézi je mnoho kostelů, stejně tak jako v celé naší vlasti, které jsou zasvěceny sv. Václavu. Jde převážně o starobylé stavby, které pře-trvaly řadu staletí. Tak je tomu i s kostelíkem sv. Václava v malé obci Křesín nedaleko Libochovic

O obci jsou první písemné doklady již v roce 853 a vznik kostela se datuje do první poloviny 14. století, takže pamatuje mnoho událostí a také mnoho poutí, které se slavily k počtě jeho patrona.

Letošní pouť byla zvláště radostná, neboť byla spojena s posvěcením opravených varhan, které jsou rovněž starobylé, ale zdaleka ne tak jako kostel. Poslední oprava proběhla před sto lety a od této doby zub času na nich velmi silně hlodal. Uskutečnit takovou opravu je velmi těžká záležitost, hlavně po finanční stránce.

Světitelem byl emeritní biskup Mons. Josef Koukl, který při této příležitosti řekl velmi krásnou myšlenku, že tak jako varhany mají obrovské množství píšťal a každá je jinak naladěná, všechny dohromady však dávají nádherný souzvuk a pokud by některá přeci jen vybočila z daného naladění, bylo by to znát a působilo by to rušivě. Tak je tomu i ve farních společenstvích. Každý je jiný, ale je-li shoda, je i souzvuk, který je všem nám tolik potřebný.

Poutní slavnost a posvěcení varhan jistě v duchu se všemi radostně prožíval také předchozí duchovní správce P. Józef Scheliga, jehož přičiněním byl kostel opraven uvnitř i venku, ale na opravu varhan mu již nezbyl čas ani finance, neboť před rokem byl ustanoven do jiného působistě.

Velikou radost také měl zdejší kostelník pan Jaroslav Hecl, kterého nefunkční varhany velmi trápily. Dobrovolnou kostelnickou funkci převzal po svém dědečkovi, který ji zastával plných

45 roků, a sám již jako 15letý chlapec dědečkovi pomáhal a také až do nedávné doby šlapal měchy u varhan a o kostel se stará již 30 let.

Koho by krásný zvuk opravených varhan nesmírně potěšil, byl by pan Felix Patrák, libochovický varhaník, který dvacet let doprovázel hrou na varhany všechny bohoslužby nejen v Libochovicích, ale ve všech farnostech a filiálkách, které pod Libochovice spadají. Když před čtyřmi lety slavil sedmdesátiny, všichni jsme mu přáli, aby ještě dlouho jeho ruce ozvučovaly píšťaly varhan. Netušili jsme, že tomu tak nebude. Bůh rozhodl jinak a 18. srpna letošního roku ho Bůh povolal k sobě. I přesto všechny varhany, na kterých spočívaly jeho ruce, stále prostřednictvím jiných tlumočích to, co on sám by rád hudbou vyslovil, aby vše znělo k větší cti a chvále Boží.

Z dokončeného díla se radují všichni, kteří kostelík sv. Václava v Křesíně znají, mají ho rádi a také pomohli svými finančními dary a modlitbami.

Takový byl svátek sv. Václava v Křesíně roku 2006.

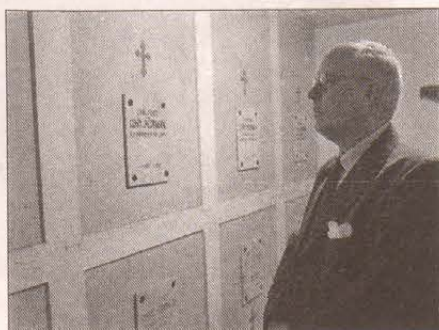
M. Veselková, foto J. Veselka

Novosedlice a kostel se stal filiálním kostelem. Až v roce 1940 zde vznikla expositura. Dubí rostlo díky lázním i jako oblíbené letovisko. Kníže Carlos Clary-Aldringen pojal v roce 1889 úmysl postavit kostel, k němuž se inspiroval v Itálii benátským kostelem Santa Maria dell Orto. V roce 1895 byl založen spolek pro vybudování kostela. Kníže Carlos dal k dispozici pozemek a po jeho úpravě byl roku 1898 položen základní kámen. Pro projekt kostela získal význačného italského architekta Pietra Bigaglia a stavbu realizoval teplický stavitel Heinrich Siegmund. Kostel byl v podstatě dokončen o osm let později a slavnostní vysvěcení se konalo 21. října 1906.

O Dubí je málo známé, že zde od roku 1907 do 2. světové války působili kněží kongregace Misionářů Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Působili tedy i ve zdejší kostele od jeho počátku. Byli sem uvedeni jako na první místo v Čechách, jejich dům stál naproti kostelu. Později vznikl ještě konvent v Chebu. Pomáhali v duchovní správě farnosti Novosedlice. Jejich posláním byla misijní činnost, exercicie a vyučování.

Architekt se inspiroval hlavně průčelím italského kostela. V Dubí vše vzniklo z dovezeného italského mramoru. Je zde mozaika z 55 řad bílých a červených mramorových kvádrů. Kníže nechal z Itálie dovézt mramor i na další části stavby – sloupy, hlavice, i vnitřní vybavení, jako oltář, kazatelnu, sloupořadí. Vysoká gotická okna postranních lodí uzavírá galerie 12 apoštolů. K 55 m dlouhému kostelu je přistavena 33 m vysoká věž se zvony – campanilla. V nitru trojlodního kostela spatříme dřevěný kazetový strop a nad chorem gotickou křížovou klenbu. V podzemí kostela spočívají v rodinné hrobce ostatky rodu Clary-Aldringenů, které sem byly z Teplíc převezeny počátkem 30. let minulého století.

Norbert Krutský, foto jsr

Dvojitá slavnost v Mnichově Hradišti

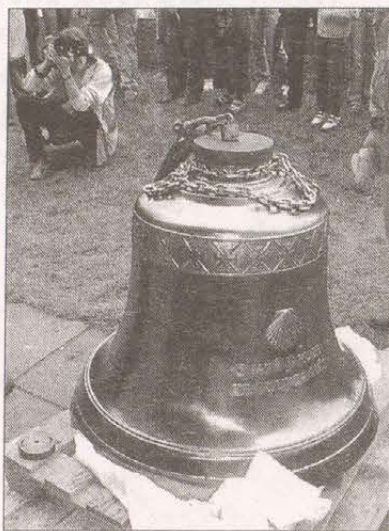
1. říjen letošního roku byl pro naši farnost v Mnichově Hradišti velmi významný. Vše začalo, jak už to u větších akcí bývá, asi před rokem. To nám náš pan farář P. Jurnečka připomněl 380. výročí posvěcení našeho chrámu sv. Jakuba a 315. výročí povýšení farnosti na děkanství. Zároveň nám navrhnul, že by se při této příležitosti mohl požehnat zvon, na který je v naší farnosti už několik let sbírka.

Nápad se nám líbil, a protože náš pan farář je muž činu, začaly přípravy a řada jednání s firmami a různými institucemi. Bylo nutné provést rekonstrukci elektroinstalace, ozvučení a zabezpečení kostela, pokračovat v rekonstrukci fary, provést úpravy kolem kostela i na farní zahradě, nechat ulít zvon apod. My farníci jsme pomáhali podle svých možností modlitbou, prací, finanční podporou, propagací. To, co jsme pak v neděli 1. října prožili, stálo za všechnu námahu a úsilí.

Slavná mše svatá s hlavním celebrantem generálním vikářem Mons. Karlem Havelkou začala v 10 hodin. Krásně vyzdobený kostel společně s námi zcela zaplnili věřící i z ostatních farností, kde P. Jurnečka působí, farníci z jeho rodiště a řada dalších, včetně hostů z družební německé farnosti i s jejich knězem.

Na začátku mše svaté byl požehnan zvon sv. Jakub, hned nato byl vyvezen z kostela, jeřábem vyzvednut na věž, instalován a v závěru slavnosti se rozezněl.

1. říjen byl zvláště významný i v osobním životě některých našich farníků, protože při mši svaté jim byla udělena svátost biřmování a k prvnímu svatému přijímání přistoupily dvě děti se svým otcem.

Závěrem mše svaté zazněla z úst P. Jurnečky slova vděčnosti a díky. Jmenovitě pak panu děkanovi Kahounovi, který v naší farnosti působil přes 30 let a se sbírkou na zvon započal. Každý, kdo měl zájem, mohl si na památku zakoupit repliku tohoto zvonu.

Také v závěru nám náš P. Jurnečka přečetl pozdravný a omluvný list od apoštolského nuncia Mons. Diega Causera, který měl původně předsedat celé naší slavnosti, ale zdravotní důvody mu tuto návštěvu nedovolily.

V prostorách fary a farní zahrady nás pak čekalo pohoštění připravené pro všechny návštěvníky. Na své si přišli i milovníci hudby a zpěvu, a to jak při mši svaté, tak na odpoledních koncertech. Na farní zahradě to byl koncert skupiny Solideo a celá slavnost pak byla zakončena v 16 hodin koncertem v kostele. V podání mladoboleslavského komorního orchestru a pěveckého sboru Boleslava zazněla díla W. A. Mozarta a F. Händela.

To, jak se celá chrámová slavnost vydařila, si můžeme připomenout z videokazet nebo DVD, které byly při této příležitosti pořízeny.

-AA-, foto Martina Bachová

Svátost biřmování, první svaté přijímání a svěcení zvonu bylo vrcholem rok dlouhých příprav.

Černobílý svět

Šachový turnaj Orla župy sv. Zdislavy v Turnově 28. 10. 2006

K turnaji se sešlo a sjelo 9 účastníků, již tradičně polovina členů Orla a polovina ostatních. Hrál každý s každým 1 partii tempem 2×10 minut. Výsledkem bylo pořadí: 1. Petr Buchar 7 bodů, 2. Tomáš Brouček 6,5, 3. Stanislav Lamač 6, 4. Lukáš Konopka 5, 5. Jan Zikmund 4,5, 6. Luděk Ježek 4, 7. Stanislav Boch 2, 8. Martin Čapek 1, 9. Jaroslav Tichý 0. Turnaj již tradičně řídil bratr Tomáš Brouček.

Růžencová pout' v Květnově

Slavnost se konala 7. října na Květnově, mariánské svatyni Krušných hor. Na tzv. růžencových schodech jsme se pomodlili a potom následovala mše svatá. Svou návštěvou nás poctil otec biskup Pavel. Přijeli též kněží z Chomutova, Jirkova, Litvínova, Kadaně a Klášterce. Touto slavností zde skončila poutní sezóna. Mše o první a třetí sobotě zůstávají (ve 14 hodin). Přijďte na návštěvu k Panně Marii do hor!

P. Miroslav, duchovní správce

Modlitba na růžencových schodech

Děti pod ochranou

Centrum pro rodinu litoměřické diecéze získalo pověření k výkonu sociálně-právní ochrany dětí

Dne 25. 9. 2006 získalo naše Centrum pro rodinu pověření k výkonu sociálně-právní ochrany dětí v Ústeckém kraji. Centrum pro rodinu podporuje prostřednictvím svých programů rodinu jako celek. Nově od ledna tohoto roku se věnuje práci s rodinami, které přijaly dítě do náhradní rodinné péče. Získání pověření má pro činnost Centra velký význam. Bude mít podporu Krajského úřadu při poskytování služeb pro náhradní rodiny a na základě pověření je možné nabídku těchto služeb dále rozšiřovat.

„Naším cílem je nabídnout osvojitelským a pěstounským rodinám odborné zázemí, konzultace a provázení při řešení výchovných problémů svěřených dětí a obtížných životních situací, které náhradní rodinná péče přináší. Naše pomoc je zaměřena také na partnerskou komunikaci. Chceme, aby naše pomoc těmto rodinám byla komplexní a dlouhodobá. Také pořádáme semináře pro úředníky pověřených obcí, kteří se problematikou sociálně-právní ochrany dětí zabývají. Díky pověření můžeme v naší činnosti pokračovat s plnou podporou Krajského úřadu a můžeme nabídku služeb pro náhradní rodiny dále rozšiřovat“, uvedla paní Margita Šantavá, vedoucí projektu náhradní rodinné péče.

Více informací o Centru pro rodinu na: www.centrumprorodinu.cz

Margita Šantavá, tel. 731 402 414, 416 738 069, e-mail: santava@centrum-prorodinu.cz

O pohřbech

Statisticky je prokázáno, že každý člověk se během svého života zúčastní průměrně kolem dvaceti pohřbů. Pokud jich absolvuje více, například tři sta padesát, jedná se o člověka nadprůměrného, kněze nebo pohřebního maniaka. O to první jsem se kdysi pokoušel, tím druhým jsem se nakonec stal a ke třetímu nemám daleko.

A tak stávám každou chvíli nad rakví toho, koho často vůbec neznám, před těmi, kteří ho dobře znají, a vyprávím jim o něm tak, jako by to bylo naopak. Oni trpělivě poslouchají a pláčou. Nevím, zda nad zesnulým nebo nad mými slovy. To už ponechávám na nich. Pouze tuším, že když pláčou hodně, měli ho rádi a byl to hodný člověk – nebo hovořím moc dlouho. Proto mluvím na pohřbech raději krátce, pouze několik minut, maximálně padesát. I tak mám ale někdy strach, že se náhle zvedne víko rakve a ozve se z ní: „Tak to by stačilo, ukončete obřad.“

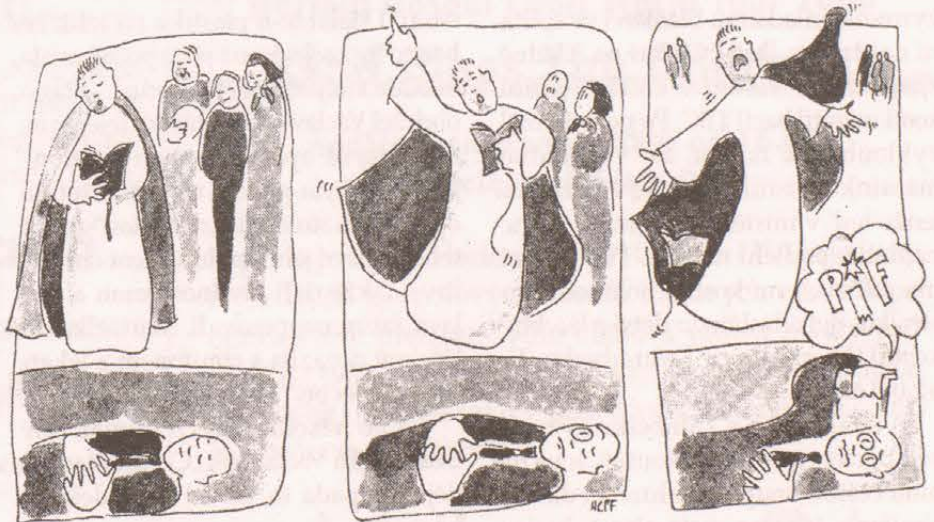
Jde-li pohřební průvod z kostela na hřbitov, pak docela rád, po očku, pozoruji lidi podél cesty. Otevírají dveře i okna svých domků a dívají se.

Jsou-li na zahrádce, odkládají hrábě a motyčky a vzdávají zemřelému úctu minutou pracovního klidu. I řidiči aut zastavují a stahují či vytažují okénka, podle toho, jak a co hraje muzika v čele průvodu. Každý se tak vlastně pohřbu svým způsobem zúčastňuje. A to je dobře. Pohřby totiž lidi nerozdělují, ale spojují. I když to jen málokdo ví.

Ze všeho nejraději ovšem na pohřbech mám ukládání do hrobu. Nejen proto, že je to na jejich samém konci. Ukládání zesnulého do hrobu je totiž stejné jako uložení semena do země. Obojí se pak zasype hlínou a dál už se jen čeká, co z toho jednoho dne vzejde. To bude jednou překvapení.

Takový je každý pohřeb. Zbývá už jen se naposledy pomodlit, vhodit do hrobu květiny a vyjádřit pozůstalým svoji soustrast. A oni ji ještě se slzami v očích přijmou a upřímně poděkují, jak se mi to stalo nedávno: „Pane faráři, moc vám děkujeme, byl to celkem důstojný pohřeb.“

Otištěno z knihy „Zlý farář přejel hodného psa“ se svolením nakladatelství Triton

Schůzka Ústřední duchovní rady skautů katolické církve

Ve čtvrtek 19. 10. 2006 se Ústřední duchovní rada skautů katolické církve sešla na proboštství v Litomyšli na své pravidelné schůzce.

Ústřední duchovní rada pod vedením otce biskupa Františka Václava Lobkowicze se snaží pomáhat skautům v ČR přípravou materiálů pro duchovní program oddílů, duchovní růst členů, koordinačním a informačním servisem a dalšími aktivitami.

Na programu schůzky v Brně bylo personální složení ÚDR, aktualizace adresáře duchovních rádců, nabídka kurzů, seminářů a přednášek s duchovním zaměřením pro skautské činovníky, internetové stránky ÚDR aj.

ÚDR na návrh bratra

Miloše Blažka z Ekumenické lesní školy doporučila konání mší svatých za všechny zemřelé sestry a bratry skautského hnutí v pondělí 3. listopadu, v případě, že 3. 11. připadne na pátek, sobotu nebo neděli, tak 6. 11., letos tedy 6. listopadu.

Svědectví o zázracích na přímluvu svaté paní Zdislavy

Povím vám, jak to bylo s mým švagrem Václavem. Od mládí měl slabé plíce. Když dospíval, byl proto poslán na nějaký čas do Tater. Za německé okupace si uhnal zápal plic s exsudátem.

Když mu bylo nejhůř, zabral mu streptomycin ze Švýcarska - u nás se tenkrát ještě nevyráběl. A protože jedna plíce nedýchala, nasadili mu pneumotorax. Pak byl léta pod lékařským dozorem, chodil na injekce a všechno vypadalo v pořádku. Oženil se s mou sestrou, založili rodinu.

Ale v r. 1952, no, hotová katastrofa. Začal kašlat krev, v plicích vznikla čerstvá kaverna velikosti 3 × 8 cm. Lékaři naléhavě doporučovali jeho ženě, ať ho co nejdříve umístí do plicní léčebny v Žamberku na plastiku, aby se doma nenakazili oba malí chlapi. Starší z nich, po tátovi Váša, si stěžoval na bolesti nohou - nemohl se vyrovnat mladšímu bráškově ve šplhání na stromy. Dětský lékař na Kladně zjistil, že se Vášovi v krčku kyčelní kosti uchytil bacil TBC. Po porodu měl vykloubenou nožku, ale v poradně maminku ujistili, že je vše v pořádku. Jenže teď v místě, kde se noha nejvíc namáhá, podlehl nákaze. Při operaci mu odřali 3 cm kosti a nohu dali do strojku. Byl odeslán do dětské léčebny kostní tuberkulózy v Košumberku. To už byl školák.

A táta? Lékaři v Žamberku vyzvali své pacienty, ať se pokoušejí soukromou cestou koupit v zahraničí dávku rimifonu, léku na zastaralou tuberkulózu. Ústav že dostává jenom vzorky. Václavova žena i já jsme se pokoušely rimifon získat, ale marně. Hlavně však jsme se všichni modlili.

Jednou, když šla Václavova manželka do kostela, náhle slyší ve svém nitru: „Zdislava pomůže!“ Přesně si pamatuje, na kterém místě toto vnitřní ujištění slyšela. Hned pocítila duchovní jistotu a rovnováhu. Nevěděla však, kdo to je ta Zdislava.

Obrátila se na mne do kláštera.

Seznámila jsem ji s touto světeckou postavou a vypravily jsme se spolu k jejímu hrobu do Jablonného. Tam nás provázela jedna sestra dominikánka. Jenže spěchala do školy vyučovat náboženství, a tak nás v hrobce nechala samotné. Splnila tím naše tajné přání. Modlily jsme se a modlily. Jen Vševedoucí ví, co se dělo v duši mé těžce zkoušené rodné sestry. Domů se vracela hluboce uklidněna. Náhle před svátkem Zdislavy - a rok 1952 byl jubilejním rokem 700. výročí smrti naší milé paní svatého života - jsem dostala od Václavovy ženy zprávu: „Už nic nepodniknej, mám lék, odevzdali mi ho naši piloti, 30. května s ním

jeď do Žamberka. Dostala jsem celé dvě dávky, takže bude dost i pro malého Vášu!“

Mezitím byl švagr v Žamberku určen na druhou část plastiku. Doktor k tomuto kroku přistupovali i tak s obavami: Uděláme-li plastiku na tolik žebor, co by zachvácená plíce potřebovala, nebude mít pacient čím dýchat... Ráno obdržel Václav od manželky telegram: „Nedávej se operovat, mám rimifon!“ Jenže už bylo pozdě, už měl ležet na operačním stole. Ale „náhodou“ právě tehdy dostal jeho spolupacient chrlení krve, takže dali přednost jemu a Václava zatím neoperovali. Manželka do léčebny dorazila s rimifonem a lékaři nasadili léčbu.

Již po několika dnech primář, celý užaslý, říká Václavovi: „Co se to s vámi děje? Vypadá to, že od nás odejdete zdravý!“

A opravdu, odešel ze Žamberka pouze s nepatrnou jizvou. Po náležité rekonvalescenci můj švagr celá léta normálně pracoval; po doplnění vzdělání jako mistr ve Vitaně v Kralupech nad Vltavou. Ostatní spolupacienti - stále se i po propuštění z léčebny o ně zajímal - jsou už dávno po smrti.

Také Váša se uzdravil z tuberkulózy, ani známky po nemoci nezůstalo, ba ani nohu nemá kratší. Dorostl, oženil se, má děti. Na poděkování za uzdra-

Turnaj v sálové kopené

OREL ZVE VŠECHNY ZÁJEMCE (i ty, kdo se sálové kopené nevěnují soustavně, ale rádi si někdy přijdou zasoutěžit, i když nevyhrají; zahrají si všichni) k účasti na Turnaji Orla župy sv. Zdislavy v sálové kopené v Loukově u Semil v sobotu 30. 12. 2006 od 9 hodin. Kategorie: mladší žáci 1995 a ml. (4+1+do 3 náhradníků), starší žáci 1993 a ml. (4+1+do 3 náhradníků), dorostenci ročník 1989 a ml. (4+1+do 3 náhradníků), dospělí (3+1+do 3 náhradníků). Startovné 50-100 Kč na družstvo v žákovských a dorostenecké kategoriích, 200-400 Kč v kategorii dospělých, méně s předstihem přihlášení.

Proposice s formulářem přihlášky: <http://web.quick.cz/orel.zupa.sv.zdislavy>, Mgr. Vít Jůza, Loukov 1, 513 01 p. Semily, tel. 481 685 237, mobil 732 943 265 nebo orel.zupa.sv.zdislava@quick.cz.

Klášter dvojím pohledem

**Výstava fotografií Karla
Pobřísla a Kryštofa Kiszy
ve františkánském klášteře
v Kadani**

Na výstavě v prostorách kláštera jsou vystaveny fotografie ukazující neobvyklé pohledy na architekturu této historické památky i její detaily, a to včetně fotografií z veřejnosti nepřístupné části. Výstava je otevřena do konce listopadu.

vení na přímluvu svaté Zdislavy stojí v presbytáři jejich farního kostela socha paní Zdislavy od mistra Adamce.

Světiče naše, tolik jsi pomáhala potřebným, ošetřovala nemocné, ujímala se štvanců a bezdomovců. Rozdávala ses všem a nešetřila ses. Prosím, ať i já dokážu kolem sebe vidět lidi, kteří čekají na moji pomoc, ať k nim nejsem lhostejný, ale zachovám se k nim jako k trpícímu Kristu.

Z vyprávění sestry dominikánky R. D.
sestavil Zdeněk Cyril Fišer

Arcibiskupský seminář v Praze
zve mladé muže od 15 let ve dnech 24. - 26. 11. 2006
na víkendové setkání s bohoslovci a představenými

Moje povolání

„Pokud přemýšlíš o svém povolání a hledáš svoji životní cestu, rádi bychom Ti nabídli prostor ke ztišení, modlitbě, možnost hovořit o tom, co cítíš, přednášky na různá témata nebo i setkání se zajímavými lidmi.“

Vezmi si s sebou Bibli, spacák a jestli máš, tak i ministrantské oblečení. Začátek setkání je v pátek v 18:00 hodin, končí se v neděli obědem. Pobyt za dobrovolný příspěvek.

Účast je třeba nahlásit do 15. 11. 2006 na adresu:
Arcibiskupský seminář, Thákurova 3, 160 00 Praha 6
tel: 220 181 404
e-mail: seminariste@arcs.cuni.cz
web: www.arcs.cuni.cz

Kurz Akolyta II

Diecézní katechetické centrum srdečně zve všechny zájemce na zahájení kurzu AKOLYTA II. dne 11. 11. 2006 od 9.30 v DDKT v Litoměřicích. Přednáška bude na téma: „Akolytská služba – teorie a praxe“.

Diecézní pastorační středisko

Setkání varhaníků a sbormistrů litoměřické diecéze

4. listopadu 2006 v Litoměřicích v diecézním domě kardinála Trochty (DDKT)

Setkání pastoračních asistentů

6. listopadu 2006 v Litoměřicích v DDKT
13. listopadu 2006 v Liberci na arciděkanství

Exercicie pro laiky

pastorační asistenty, katechety, varhaníky...
27.-30. listopadu 2006 v Litoměřicích v DDKT

Diecézní pastorační středisko, Komenského 4, 412 01 Litoměřice; www.pastoracni-ltm.cz, tel. 416 738 036; e-mail: pastoracni.ltm@quick.cz

Harlem Gospel Choir World Tour 2006 „God Bless The Children“

neděle 5. listopadu 2006 od 16.00
Cisterciácký klášter Osek

Světově proslulý Harlem Gospel Choir z USA je jedním z předních gospelových sborů. Při svých cestách po celém světě předávají jeho členové radost z víry prostřednictvím svého zpěvu. Nyní se můžeme potěšit jeho vystoupením také v naší diecézi. Nenechte si ujít jedinečnou příležitost!

Proglas je možné v litoměřické diecézi naladit na frekvenci 97,9 FM z Ještědu. Vysílání rádia můžete najít také v nabídce kabelových společností po celém území naší vlasti, naladit prostřednictvím internetu nebo skrze satelit.

V pondělí 6. listopadu po čtvrté odpolední opakujeme setkání s biblistou, P. Vojtěchem Brožem. Otázky pokládá Petr Polehla z královéhradeckého studia Vojtěch.

K zavedení vstupného do svatovítské katedrály se vyjadřuje program, který nabízí Proglas ve čtvrtek 9. listopadu ve 22 hodin. (Opakování je připraveno v sobotu 11. 11. v 17.00.)

Na návštěvu Arcibiskupského zámku v Kroměříži jste zváni ve středu 8. listopadu v deset večer. Po významné barokní památce, která patřila až do roku 1949 do vlastnictví olomouckých arcibiskupů, vás zavede Markéta Šindelářová. (Pořad uslyšíte také v pondělí 13. 11. v 9.30.)

17. listopad po sedmácti letech očima bývalých politických vězňů. Tak je nazvána relace Všimli jsme si, kterou připravují v pražském studiu Kristán Jana Beránková a Pavel Smolek. Ve svátečním odpoledni ho nabídneme po 16. hodině.

Sugestivní a autentický dokument o zanikajícím světě obyvatel dálného severu na pozadí heroických dějin jejich evangelizace – taková je kniha Inuk znamená člověk, jejímž autorem je francouzský misionář Roger Buliard. Knihu představuje Proglas v četbě na pokračování od pondělka 20. listopadu – vždy ve všední části týdne po jedenácté hodině dopolední a v půl desáté večer.

Krásu výroby hudebních nástrojů přiblíží program olomouckého studia Radim ve středu 22. listopadu ve 22 hodin. Hostem Radky Rozkocové je Vít Kašpařík. (Program opakujeme v pondělí 27. 11. v 9.30.)

Ke sklonku roku se v Moravské galerii v Brně otevírají dvě zajímavé výstavy. Umění restaurovat umění prezentuje restaurátorské úspěchy pracovníků Moravské galerie. Ke 110. výročí narození jednoho z nejvýznamnějších českých fotografů vznikla výstava Neznámý Josef Sudek. Obě výstavy přiblíží Všimli jsme si v pátek 24. listopadu v 16 hodin. Nechejte se pozvat k návštěvě moravské metropole.

Nemoci a různá úskalí se nikomu nevyhýbají – ale přece jenom, když se s vážnou nemocí potýká dítě nebo mladý člověk, je to jaksí jiné... O boji s rakovinou i o důvěře Bohu v takové životní situaci si bude s Renatou Hančíkovou povídat Kateřina Hodecová. V magazínu TWR Na sobotní frekvenci Proglasu s datem 25. listopadu. Začátek v 8.00.

Divadlo, kumšt i poselství. Tak nazval Jaroslav Kratka své setkání s Janem Bartošem, dramatikem, dlouholetým hercem a režisérem divadla E. F. Buriana. O svém hledání pravdy vypráví v programu Křesťan a svět v neděli 26. listopadu po 17. hodině. (Opakování uslyšíte ve čtvrtek 30. listopadu ve 22.30.)

Jak prožít adventní čas, nové nápady pro to pravé adventní kouzlo, přináší Kafemlýnek v úterý 28. listopadu v 9.30. Přípravuje Irena Kintrová.

Darujte si pod stromeček zdraví z lékárny. Magdazín s tímto titulkem vysíláme ve středu 29. listopadu v 9.30. Magda Hauseřová uvítá ve studiu doktorku farmacie Ivanu Vítovou.

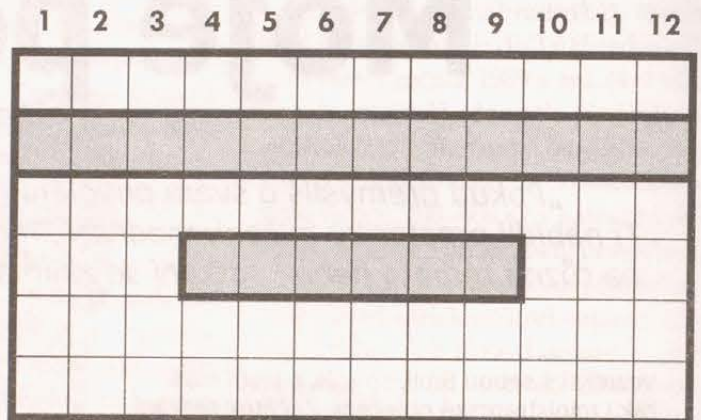
O své zkušenosti z práce s autistickými dětmi se podělí Marta Kubištová a Lucie Šimáčková v programu z litoměřického studia Štěpán. **Autismus – život v poušti bez ukazatelů** – tak se jmenuje program, který uslyšíte ve středu 29. listopadu v deset večer. (A také v pondělí 4. prosince v 9.30.)

Křížovka

1. Přines oběť	7. Hmyz přenášející malárii
2. Katolický chrám	8. Mladí zálesáci
3. Kůr	9. Šašek
4. Židovská oběť	10. Kropítko
5. Latinsky všechno	11. Uklánět
6. Trávicí enzym	12. Superpelice

Tajenka: Milánský světec (zasvěcena kaple a kostel v Teplicích a Varnsdorfu)

Nápověda: korban, pepsin, omnium, rocheta

Test: Svatí a kostely

- Komu je zasvěcena katedrála v Litoměřicích?** A) sv. Šimonu B) sv. Štěpánu Uherskému C) sv. Vítu D) sv. Štěpánu (jáhnu)
- Basilika v Jablonném je zasvěcena dvěma patronům:** A) sv. Martinu a sv. Zdislavě B) sv. Jindřichu a sv. Kunhutě C) sv. Vavřinci a sv. Zdislavě
- Klášteří kostel cisterciáků v Oseku má zasvěcení – jak je zvykem u tohoto řádu:** A) Panně Marii B) sv. Benediktu C) sv. Bernardu D) sv. Scholastice
- Jediný kostel zasvěcený Panně Marii Pomocnici křesťanů v naší diecézi se nachází:** A) v Hejnicích B) v Teplicích C) ve Filipově D) v Bohosudově

Fotografická: katedrála sv. Štěpána, Litoměřice
Řešení: Tajenka: Bohosudovské Křížové pískovce. Test: ID 3C 3A 4C

Česká Kamenice

Poutní kaple Narození Panny Marie

Původ poutního místa je opředen bohatými pověstmi a zázračnými skutky Matky Boží. Příběh vlastně začíná morovou ranou, která na město padla v letech 1713–14.

Knihu zázraků a další informace najdete na internetové adrese www.poutni.misto.cz

jeho syn František Oldřich Kinský a město Česká Kamenice. Kruhová centrální stavba byla dokončena v roce 1739 a 1. září byla do kaple slavnostně přenesena poutní soška Panny Marie, původně pořízená roku 1680 pro oltář Růžencového bratrstva v děkanském kostele sv. Jakuba.

Stavba se tradičně připisuje provádějícímu staviteli Jakubu Schwarzovi z Ústí nad Labem a místnímu polírovi Janu Jiřímu Katschinkovi. Z novějších poznatků však vyplývá, že autorem stavby byl patrně významný litoměřický stavitel Octavio Broggio (* 1670, † 1742).

Milostná socha Panny Marie

Sochu pořídil v roce 1680 místní stavitel varhan Tobiáš Zikmund Fleck a zhotovil ji žitavský mistr Kristián Ulrich. Roku 1736 byla socha přenesena do dřevěné kaple na novém hřbitově. Místo se stalo cílem četných poutí z blízkého okolí (Nový Bor, Kamenický Šenov apod.) i z daleka (hlavně z Lužice).

Kniha zázraků

Existuje kniha, ve které se uzdravení lidé přiznávají k zázračné moci na přímluvu Panny Marie, kterou byli zbaveni svého neudu nebo jiného neštěstí. Za všechny (131 případů) alespoň dva:

Já, níže jmenovaný tímto na svou kněžskou víru i svědomí dosvědčuji, že jsem ve velké úzkosti a v očividném nebezpečí ztráty života učinil slib před milostným obrazem Bohorodičky v České Kamenici a dostalo se mi zvláštní milosti a pomoci. Dne 13. března 1730 jsem byl zachvácen velkým krvácením z nosu. Snažil jsem se léčit s pomocí chirurga, užíval předepsané léky, ale krvácení vůbec nešlo utiřit. Zcela mě to vysílilo, takže jsem nakonec nemohl stát ba ani sedět. Dostal jsem se tak do blízkého nebezpečí smrti. Avšak slib, který jsem učinil Panně Marii – nebeské

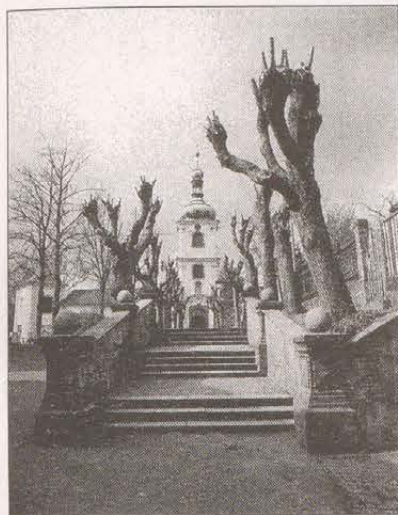
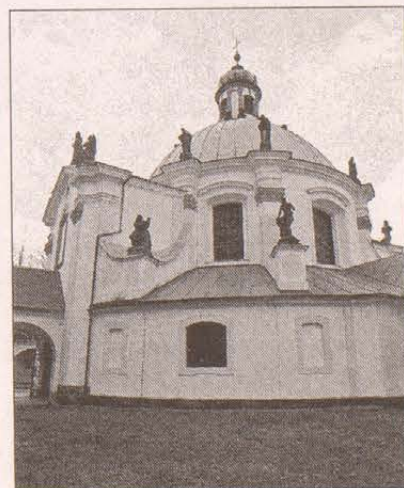

Lékařce do Kamenice, mi, Bohu díky, nakonec pomohl. Dáno ve Sloupu, dne 17. října 1732. P. Antonín Renner, kaplan.

Dne 23. září 1772 vyznal Antonín Wolff z Karlsdorfu (dnes součást Varnsdorfu), že po 10 týdnu trpěl padoucí nemocí a na 8 dní dokonce oněměl. 7. září výše uvedeného roku tyto bědy zcela zmizely, a to po modlitbě, kterou vykonal před oltářem milostné sochy Panny Marie Kamenické. Tuto svou výpověď je připraven kdykoli stvrdit přísahou. Stejně tak tuto skutečnost storzuje i jeho duchovní správce, pan farář Jan Jiří Palme z Varnsdorfu.

Bohoslužby dnes

V kapli se slouží mše v letním období, a to každou středu a pátek od 17 hodin. Mariánská pouť se koná u příležitosti svátku Narození Panny Marie, který připadá na 8. září. Poutní slavnosti se konají vždy o nejbližší neděli. Duchovním správcem je děkan Karel Jordán Červený.

Při službách u nemocných se děkan Teigl nakazil morem, z nákazy byl však uzdraven. Z vděčnosti za uzdravení, které přisuzoval působení Panny Marie, nechal pro sošku pořídit nový oltář a z pohřební kaple, kde se od té doby přestala vystavovat mrtvá těla, se postupně stávala kaple poutní s nebývale bohatým obřadním životem. Tak například jenom od roku 1733 do roku 1737 bylo slouženo přes 13 930 mší svatých! Pomalu se množí zprávy o zázračných uzdraveních, zapříčiněných kamenickou Matkou Boží. To už děkan Teigl začíná podnikat první kroky k založení nového, důstojnějšího poutního místa. Opatřil stavební plány a vyhlásil rozsáhlou sbírku, ze které vybral značný finanční obnos. Stavebníky kaple byli patroni děkanského kostela Filip Josef,

EZECHIEL – prorok jako znamení událostí své doby

Prorok Ezechiel používá při své veřejné činnosti pro názornost a nálehavost své zvěsti také „prorockých znamení“, při kterých na své osobě „předžívá“ osudy svého národa. Někdy pouze slovem, poučováním, napomínáním, ale sám na svém těle a svém jednání ilustruje tragické události, které v blízké budoucnosti dolehnou na trestaný národ. A tak se Ezechiel uzavře ve svém domě, nevychází mezi lidi, naprosto přestane komunikovat, dokonce pod tlakem Hospodinovy „ruky“ oněmí. Tím demonstruje obležení, izolování obyvatel Judska a zároveň neblahé umlknutí Božího slova, prorocké zvěsti. Lid bude podobně jako prorok naprosto opuštěn ve své trýzni, a to nejen ostatními národy, ale i samotným Hospodinem, který jej ponechává napospas jeho bezohledným nepřátelům.

Když se blíží obležení a dobytí Jeruzaléma, poslední bašty judského odporu proti Babylóňanům, je Ezechiel vyzván, aby jakýmsi dlouhodobým divadelním představením znázornil náboženský smysl dobytí a zničení Jeruzaléma a Hospodinova chrámu. Celých 430 dní má ležet na holé zemi s hněvivým pohledem upřeným na cihlu s vyrytou siluetou Jeruzaléma. Při tom je Bohem vyzván, aby se po celou tuto dlouhou dobu živil jen minimální stravou – obilím a luštěninami – a pil obyčejnou vodu. Pokud by si chtěl upéci chlebovou placku, má použít jako palivo suché lidské výkaly. Máme zde určitou číselnou symboliku a symbolická období hříšnosti a pokání, zároveň však v případě pokrmů bídu, která národ brzy postihne. Nejen hlad a žízeň, ale též hluboké náboženské pokolení v podobě nečistých pokrmů.

Zdecimování, téměř naprosté vyhubení národa ukazuje Ezechiel na veřejném rituálním oholení svých vlasů, přičemž třetinu vlasů spálí, třetinu rozseká mečem, poslední třetinu nechá roznést a rozptýlit větrem. Jen malý chomáček vlasů skryje do cípu svého pláště, přičemž i tento malý zbytek ještě protříbí a část z něho spálí v ohni. Zde opět prorokovi současníci vnímali symboliku vlasů jako odznak životní síly a důstojnosti – v tomto případě vztaženou na celý národ.

Oněmění a izolace proroka

Ezechiel se uzavírá ve svém domě, je při tom rituálně spoután a nakonec jej Hospodin zbaví schopnosti hovořit – oněmí. Nevychází mezi lidi, nemůže se pohybovat, ani prostřednictvím řeči či volání není schopen s nikým komunikovat. Je naprosto opuštěn a

osamocen. Spoutání a extrémní omezení pohybu je jasný odkaz k hlubokému pokoření a ke zotročení judského národa, který nyní trpí postupným dobýváním své země nepřátelskými vojsky.

Boží lid, který byl vždy Boží milostí osvobozován, zachraňován od nadvlády mocnějších nepřátel, bude vbrzku tohoto výsostného Božího daru, totiž svobody, zbaven. Tím však přísný Boží trest neskončí.

Podobně jako prorok, který oněmí a tím bude zneschopněn pro svou výsadní službu, totiž zprostředkovávat lidu Boží slovo poučováním, napomínáním a útěchy, tak též v trestaném národě naprosto utichne Boží slovo, které jediné v této zoufalé situaci může poskytnout lidem útěchu a orientaci. V tom se zjevuje ještě horší trest, neboť je lépe, aby Boží slovo vyhlášovalo i ty nejpřísnější tresty, než aby zcela oněmělo. Mlčící Hospodin je pro věřícího člověka vzdálenější než Hospodin, který svým slovem trestá.

430 dní rituálního obléhání Jeruzaléma

Prorok je vyzván, aby postavil kolem rytiny Jeruzaléma obléhací valy a následně ležel s upřeným pohledem na „město“ 390 dní na levém boku, pak 40 dní na boku pravém. Při tom má jíst jen naprosto nedostačující stravu a pít pouze něco málo vody. Mezi sebe a „Jeruzalém“ pokládá kovovou pánev, která odděluje „Jeruzalém“ od jeho pohledu. Pokud bude namísto syrových obilných zrn chtít jíst chléb, musí si jej upéci na usušených lidských výkalech, které platily jako nejen hygienicky, ale též rituálně za znečišťující. Symbolika čísel zde není jednoznačně průhledná, nicméně můžeme se dohadovat, že 390 dní má nahrazovat cirká 390 let nevěrnosti a tvrdohlavé hříšnosti Izraelitů v dlouhém období existence jeruzalémského Šalomounova chrámu. 40 let je pak snad symbolika nutného pokání pro pozůstatek lidu v Babylóňském zajetí. Nečistota a nedostatek obživy potom bídu a chudobu těch, kteří přežijí.

Prorokovy vlasy

Vlasy platily pro starověkého Izraelitu za odznak životní síly, plodnosti a zároveň jako znamení osobní důstojnosti. Vzpomeňme v této souvislosti na nazíry (Samson), či Davidova syna Abšaloma. Jestliže si je prorok veřejně mečem oholí, demonstruje tím válečné zničení životní síly národa a zároveň jeho hluboké zostuzení. Jak Ezechiel následně s oholenými vlasy nakládá, tak bude naloženo se samotným národem. Mnozí zahynou v troskách hořícího dobytého města, mnozí budou v boji zabiti, zbytek pak bude odvečen ze své země do zajetí. Že však Boží soudy a tresty nejsou chladným a tvrdě spravedlivým procesem, nýbrž bolestnou očistou Hospodinovy péče o člověka, to naznačuje malý chomáček ukrytý v cípu prorokova pláště. Zbyde jen malý hlouček kruté zkoušeného lidu, nicméně v tomto radikálně očistěném společenství se zračí slavná budoucnost, která bude korunována příchodem Božího Mesiáše.